

Aisberg

Bragagiu

Mi-e prinsă brigantina-n ghețuri,
Încheieturile-i suspină
Și vânturile-alungă cețuri,
Apoi și vremea cea senină.

Îmi fac tot calcule cu șanse-n
O ipotetică salvare
Precum „Fram” al lui Fridtjof Nansen
Ca să ajung la dezghețare.

Strâns sunt de iarnă iar metodic
De se contractă-n mine timpul,
Mă târâie Oceanul Nordic
Spre Polul Nord ori pur și simplu.

Își scarpină un urs de proră
Coasta bălană fără frică
Și iarăși iarnă, auroră,
Și stele, ger, omăt, nimică.

Dar totuși mult în primăvară
Voi năvăli cu toată viața
Și cât n-ar sta noaptea polară
Va trebui să-și rupă gheața.

Veni-voi aisberg plin de geruri
Și-n sloiurile cristaline
Plin de idei și adevăruri
Ce singur le-am găsit în mine.

Iar muguri vor țipa-n catarge
Ca vrăbiuțele în Soare
Și toată gheața mi s-a sparge
Ca să rămână-n val de mare.

Când ziua va roti ca barză
Înaltă, limpede și lină
Îmi va-nflori nava ca zarzăr
Din orice slovă în marină.

Am să cobor pe mal cu-ncetul
Cu ochi în ceață de sfială,
Stângaci ți-oi înmâna buchetul

Strâns de pe vas la repezeală.

„Iat-am venit!” numai voi spune
Căci tot ce-am repetat în minte
În nopți pufoase de tăciune
A refuzat să-mi dea cuvinte.

Și tu ca-n fiecare dată
Nu spui ocară sau acordul,
Îmi vei zâmbi apropiată:
„Ce flori frumoase crește Nordul!”
Victor Bragagiu